

особливостей правовідносин персоналу іноземних, міжнародних компаній, у яких працівники є громадянами резидентства компанії та низка інших важливих питань [6].

Таким чином, говорячи про перспективи реформування трудового законодавства, слід відзначити, що потреба у такому реформуванні досить висока. У той же час, прийняття Трудового кодексу у редакції проекту, що наразі чекає другого читання, було б завчасним, з огляду на цілу низку недоліків, що потребують доопрацювання. Хотілося б сподіватися, що найближчим часом ці недоліки буде усунено, і суспільство нарешті отримає змістовний та задовольняючий потреби часу кодифікований акт – Трудовий кодекс України.

Висновки. Необхідність у ґрунтовному реформуванні трудового законодавства в Україні уже протягом багатьох років залишається однією з актуальних проблем, що стоять перед суспільством. За цей час державними діячами та правниками вносилося багато пропозицій та рекомендацій стосовно можливих шляхів такого реформування, однак на сьогоднішній день ситуація залишається незмінною — трудові відносини в країні продовжують регулюватися Кодексом законів про працю, що залишився у спадок ще з часів СРСР. Помітним кроком вперед у напрямку реформування стала розробка проекту Трудового кодексу. Проте вказаний проект також не можна назвати досконалим. Серед численних його недоліків можна відзначити ряд норм, які у разі їх прийняття можуть призвести до порушень трудових прав працівників. Крім того, проектом в існуючій на сьогодні редакції не розв'язується всіх завдань, які стоять перед трудовим правом за сучасних ринкових умов та потреб бізнесу. У цілому можна зробити висновок, що трудове законодавство на сьогоднішній день є застарілим та потребує якнайшвидшого оновлення й приведення у відповідність до вимог сучасності. Поряд з цим, проект Трудового кодексу також містить окремі недоліки та потребує доопрацювання.

Науковий керівник: ст. викладач Бабич В.Л.

Список використаних джерел:

1. Реформа трудового законодавства – цеглина в справі боротьби з демографічною кризою // О. Солонько // Українська правда – 2011. - № 4.
2. Реформування трудового законодавства України // П. Пилипенко // Юр.газета – 2006.- № 17.
3. Грузінова Л., Короткін В. трудові відносини та структура проекту трудового кодексу України // Персонал. – 2008. - № 1.
4. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - № 30
5. Проект Закону від 04.12.07 р. № 1108 Трудовий кодекс // [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/JF0US00I.html
6. Трудове законодавство: ринок праці вимагає реформування // Юріст консалт // [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.uris-c.com.ua/2011/07/19>

ВИКОНАВЧА ВЛАДА В СИСТЕМІ РЕАЛІЗАЦІЇ, ЗАХИСТУ ОСНОВНИХ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ ТА ГРОМАДЯНИНА В УКРАЇНІ

Горова Катерина Петрівна
*викладач кафедри конституційного,
муніципального і міжнародного права
ХНУ імені В. Н. Каразіна*

Для формування України як демократичної, соціальної, правової держави важливим є належне гарантування і забезпечення усіх прав та свобод людини.

Захист прав і свобод людини та громадянина розуміють як забезпечення чи відновлення порушеного суб'єктивного права компетентними органами чи самим суб'єктом цього права або як захід державного примусу, що припиняє правопорушення, усуває наслідки та поновлює порушене право [1, с.152-154].

Механізм захисту конституційних прав і свобод людини та громадянина є складовою частиною механізму їх забезпечення, який представляє собою активну діяльність державних органів чи органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян чи їх посадових та службових осіб для створення умов щодо реалізації прав, свобод та обов'язків, а також для охорони, захисту і здійснення певних заходів щодо відновлення порушених прав, свобод і обов'язків. Тобто поняття механізм забезпечення прав і свобод та механізм їх захисту співвідносяться як загальне і особливе.

Виходячи з вищенаведеного механізм захисту прав і свобод можна визначити як діяльність спеціально уповноважених органів державної влади спрямовану на відновлення цих порушених прав або на попередження чи припинення їх порушення.

Одним з пріоритетних напрямів адміністративної реформи, як вважав В. Б. Авер'янов є запровадження якісно нового типу взаємовідносин між громадянами і органами виконавчої влади, а саме — такого, за яким кожній людині було б забезпечено реальне додержання і захист належних їй прав і свобод в сфері діяльності цих органів. Вирішення даної проблеми нерідко пов'язують власне з функціонуванням адміністративної юстиції як певної спеціалізованої системи судового захисту прав і свобод громадян. Дійсно, хоч цей термін, як відомо, і не має в світовій правовій теорії та практиці якогось однозначного застосування, однак усі існуючі варіанти розуміння адміністративної юстиції зводяться до того, що вона є важливою формою контролю за законністю в сфері державного управління [2, с. 16].

Отже, адміністративна юстиція, за загальним правилом, це сфера юрисдикційної діяльності судів щодо розгляду справ про адміністративні правопорушення. Але ж цим аспектом вирішення проблеми забезпечення прав і свобод громадян у сфері функціонування виконавчої влади аж ніяк не обмежується. Зазначену проблему слід ставити і розглядати значно ширше. А саме, як взагалі має бути змінений механізм реалізації виконавчої влади — з тим, щоб діяльність її органів (і посадових осіб) була б принципово підпорядкована завданням неухильного забезпечення прав і свобод громадян. Такий підхід потребує якісно нового погляду на сутність та цільову орієнтацію виконавчої влади.

Цей підхід полягає в розумінні того, що виконавча влада має бути спрямована не стільки — як було традиційно — на організацію управління суспільними справами з боку держави, скільки на виконання державою функцій щодо: 1) створення належних умов для повноцінної реалізації громадянами своїх прав і свобод; 2) надання населенню багатоманітних управлінських послуг; 3) здійснення своєрідного "внутрішнього" контролю за виконанням управлінськими органами, їх посадовими особами покладених на них обов'язків стосовно забезпечення прав і свобод людини; 4) вжиття відповідних заходів адміністративного реагування у випадках оскарження громадянами рішень та дій, що порушують їх права і свободи.

Згадана цільова переорієнтація діяльності органів виконавчої влади є дуже непростю справою, оскільки передбачає необхідність рішучого подолання тих глибоко укорінених вад існуючої тривалий час в нашій країні системи управління, в якій інтереси держави домінували над інтересами особи.

Всі основні принципи, що необхідні для правового забезпечення здійснення таких функцій, закріплені в Конституції України [3]. Це, зокрема, принципи: верховенства права; законності; рівності усіх перед законом; пріоритету закону у правовому регулюванні компетенції та порядку діяльності органів виконавчої влади та їх посадових осіб; судового захисту порушених державними органами прав і свобод громадян; незалежності суду при здійсненні своїх функцій та деякі інші принципи.

Якщо звернутися до чинного законодавства України то, згідно зі ст. 55 Конституції України: «кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб». Незважаючи на універсальний характер судового захисту, дуже суттєве значення має розвиток механізму захисту прав і свобод громадян в межах самої виконавчої влади.

Сьогодні існує певна правова база для практичної реалізації громадянами наданого їм Конституцією України права вносити в органи виконавчої влади пропозиції про поліпшення їх діяльності, оскаржувати дії та рішення посадових осіб державних і громадських органів. Громадяни можуть звернутися зі скаргою до вищого у порядку підлеглості органу або посадової особи, що не позбавляє особу права звернутися до суду згідно з чинним законодавством. Разом з тим було б доцільно, щоб всі зазначені способи оскарження органічно створювали єдиний механізм захисту прав і свобод людини в сфері державного управління та виконавчої влади.

В той же час існує нагальна потреба у серйозному відпрацюванні процесуального механізму не лише захисту, а і в цілому реалізації прав та свобод громадян у стосунках з органами виконавчої влади. Суттєвого покращання вимагають процедури не стільки адміністративно-юрисдикційної діяльності, тобто діяльності, пов'язаної з розглядом адміністративних правопорушень, а в першу чергу — процедури так званої позитивної управлінської діяльності, в процесі якої вирішується більшість питань, пов'язаних з реалізацією прав і свобод громадян [2, с. 21].

Отже, вагоме місце органів виконавчої влади в механізмі захисту прав і свобод людини та громадянина підтверджується як аналізом чинного законодавства України, так і теоретико-правовими дослідженнями.

Список літератури:

1. Олійник А.Ю. Конституційно-правовий механізм забезпечення основних свобод людини і громадянина в Україні: Монографія. / А.Ю. Олійник. – К.: Алерта, КНТ, Центр навчальної літератури, 2008. – 472 с.
2. Авер'янов В. Б. Забезпечення прав людини в сфері виконавчої влади // Правова держава: Щорічник наукових праць – К.: Ін Юре, 1998. – Вип. 9. – 16-22
3. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. 1996. – № 30. – Ст. 141.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙ

Григорян Мері Рубенівна

*студентка юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В.Н.Каразіна*

Ключові слова: інновація, інноваційний продукт, інноваційна продукція, правове регулювання.

Термін „інновація” вперше був введений Й. Шумпетером у 1912 році в праці „Теорія економічного розвитку”.[1] Під інновацією розуміється нововведення, що використовується в галузі технології виробництва чи управління певної господарської системи. Такі поняття як „нова техніка”, „відкриття” чи „новина” подібні за змістом, але не являються синонімами інновацій. Найбільш значні відмінності полягають у тому, що інновація проводиться на рівні технологічного, тобто прикладного порядку, тоді як відкриття робиться, як правило, на фундаментальному рівні; інновація, як продукт колективної праці, розробляється